

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΛΑΦΑΓΕ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

ΥΓΟΥΣΤΟΣ... 'Ο ήλιος φλογίζει απ' άκρη σ' άκρη τὸ μικρὸ ὄροπέδιο τοῦ Κηροῦ. Τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ, χαρμιά τριανταριά δλα ὅλα, ἔχουν τὰ παραθύρια τους κατὰκλειστα. Καί τὴν ἀπέραντη σιωπὴ μοναχὰ τὸ τραγοῦδι τῶν τρετίζιων τὴ δικαίπει.

Στὴ μέση τῆς μικρῆς πλατείας τοῦ χωριοῦ βρίζεται τὸ πηγάδι. 'Ολη ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, τῶν ζώων καὶ τῶν δέντρων, βγαίνει ἀπὸ κεῖ μέσα... Ψυχὴ δὲν φαίνεται πονεὐνὰ γύρω... ἢ μάλλον ὄχι... Ἐκεῖ πειοτέραστὴν αὐτὴ τοῦ γετονικοῦ σπιτιοῦ, ἕνας γέρος στὴν ἡρόθνην πολυθρόνα του, φαίνεται σὺν ἀποκοιμισμένος.

Μὰ ὁ γέρος δὲν κοιμάται... Ἐκεῖ πλάι του, στὸν τοίχο ἔχει ἀκοιμήσει μιὰ καραμπίνα πού τὸ καροφίλι τῆς λάμπει σὺν χρυσόμυρα. Μὲ τὸν παρμιχρὸ θέρμο πού ἀκούει, ἀρπίζει τὸ ὄπλο του καὶ μὲ χεῖρὶ τρεμάμενο καὶ σταθερὸ συγχρόνως τὸ στερεώνει στὸν ὄμο του... Τὰ γκριζὰ καὶ διαπεραστικὰ μάτια του, ριχθὺν ἕνα βλέμμα γύρω καὶ ἔπειτα ἀφοῦ ἀκοιμήσῃ πάλι τὸ ὄπλο του στὸν τοίχο, τὰ δαχτύλια τοῦ ἀργὰ ξεσφίονται καὶ ξαναπέφτουν ἀπάνω στὰ γόνατά του, σὺν τρεμάσει ἀράχνης καὶ ὄχι ξαναπέχου τὴν πρώτη του ἀκίνησι...

'Ο γέρος περιμένει... Καὶ θὰ περιμένει ἀκόμα! ἔτσι, ὅσο λίγο αἷμα θὰ ἔσταινε τὶς φλέβες του. 'Ολη τὴ δύναμη πού τοῦ ἀπομένει τὴ φυλάει σὺν ἕνα δεύτερο ὄπλο του. Μὲ δυσκολία μπορεί νὰ σηκωνεταί μόνος του, νὰ διασχίσει τὴν κάρμαρ του καὶ τὸ διάδρομο καὶ νὰ πηγαίνει, ἀκωνηπότας στὴν καραμπίνα του καὶ τὸ μπιστοῖνι του ὡς τὸ τριφύλλι τῆς αἰλῆς. Ἡ γυναίκα του κ' ἢ ἐπιχέτρια τὸν παρακολουθοῦν χροφά, γιατί, μολοντὶ δὲν εἶναι καὶ δυνατός, διατηρεῖ ἀκόμα τὴν περήφανη αὐταρχικότητά του καὶ τοῦ ἀρέσει νὰ πηγαίνει ὅπου θέλει. Ἀπαγορεύει δὲ αὐστηρὰ νὰ ἐνοχλοῦν στὴ μοναξιά του.

Αὐτὸ πού περιμένει ὁ γέρος Ντεγκλάντ δὲν τὸ ἔχει ἐμπιστευθεῖ ποτὶ σὲ κανένα. 'Ολοι ὅσποιο τὸ ἔξουνο καὶ ὄλοι τὸν λυποῦνται. Ἄν δὲν τὸν εἶχε χτυπήσει ἡ δυστυχία, θὰ σήκωνε ἀκόμα περίφρανα τὰ ἔβροχητα του ἐξ ἡ χρόνια.

Ξέρετε τί εἶνε νάχει κανεῖς ἕνα παιδί ἀπ' τὰ σπάνια, ἕνα παλληκάρι, ὄλο ὀρηχὸ καὶ κέφι, μὲ τὰ μπράτσα κόκκινα καὶ φουσκωμένα ἀπὸ δύναμη, πού χαράζει ὀλοῖτο μὲ τὸ ἄλετρι τὸ αὐλαί του, ὅπως μαρμαίνει ὁ ήλιος τὸν ἥσιο καὶ πού ξαναγυρίζει τὸ βράδι, ἀνάμεσα στὰ χρυσάφια τῶν σύννεφων τοῦ ἡλιοβασιλέματος, ἔχοντας μπροστά τὰ ξεμιμμένα βράδια του, πὺ ὄσοις κ' ἀπὸ βασιλιά; Ξέρετε τί εἶνε νάχει κανεῖς ἕνα τέτοιο παιδί, πρῶτο μὲς στὸ χωριό, καμάρι καὶ χαρὰ τῶν γερατιῶν του; Ἐνα τέτοιο παιδί εἶχε κ' ὁ γέρος Ντεγκλάντ, τὸν Πιέο, τὸν ψηλόΠιέο, πού ὄλοι τὸν ἔηλεσαν κ' ὄλες τὸν ἀγαποῦσαν.

Μὰ, ἀλλοίμονο, σὲ κάποιον πανηγυρεῖ τὸν χτύπησαν προδοτικὰ καὶ δυὸ φίλοι τὸν ξαναφέραν ἀπάνω σὲνα φορεῖο στὸ χωριό.

Στὴν ἀρχὴ τὸ παλληκάρι φάνηκε σὺν νὰ συνέχευται ἀπὸ τὴν πληγὴ του; Στὸς φίλους του σύσσης τὴν περὶ μεγάλη σιωπῆ. Θὰ κανόνιζε μόνος του τὴ δουλειά, ὅταν θὰ σηκωνόταν. Μὰ ἀντὶ νὰ ξανασηκωθῆ, σὺν ἕνα ὄμορφο φυτό ὄστερ' ἀπ' τὸ χαλάσι, μαράζωσε, ἔλνωσε κ' ἔβρωσε σὺν γέρος.

Ἡ μάννα του ἰπόρσε ν' ἀντισταθῆ στὸν πόνο τῆς μὲ τὸ ξεθύμασμα πού τῆς ἔφεραν τὰ δάκρυα, μὲ τὴν ἀπαγόλησι πού τῆς ἔδιναν οἱ δουλειεῖς τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὰ καθημερινὰ τῆς καθήκοντα. Μὰ ὁ πατέρας πού τὸ παιδί αὐτὸ ἦταν ὀλόκληρη ἡ ζωὴ του, τοῦ κακοῦ προσπάθησε ν'

ἀνθέει στὸ τρομερὸ χτύπημα. Μπροστά, στὸ νεκροζέβρατο τοῦ μοναχογιου του, σωριάστηκε σὺν μιὰ γέρινη βελανιδιά. Ἐχε περῶσει τότε τὰ ἔξηγτα κ' ἦταν γεράτος δύνομη κ' ὄβεια. Ὅταν ξαναγύρισε ἀπ' τὴν κηδεῖα τοῦ παιδιοῦ τοῦ ἦταν περὶ ἕνας σαράτης.

Μιὰ ἰδέα ὄσποιο ἀγρία, ἐπιρροή, κυριαρχοῦσε στὴ σκέψι του καὶ τοῦ ἔδινε τὴ δύναμη νὰ ζῆ. Νὰ ἐκδικηθῆ τὸ σκοτωμένο παιδί του. Καὶ τὴν ἰδέα του αὐτὴ, τὴν κρατοῦσε μόνος γιὰ τὸν ἑαυτὸ του σὺν ἕνα μεγάλο καὶ τοομερὸ μυστιοῦ. Μάξεψε μόνος του πληροφορίες κ' ἔμαθε ποῖος ἦταν ἔκεινος πού εἶχε χτυπήσει ὀλοσφονικά τὸν Πιέο. Ἦταν κάποιος Ρανά, πού ἡ οἰκονεμία του εἶχε ἄλλοτε μιὰ δίκη μὲ τὸ Ντεγκλάντ. Μὰ δὲν ἦταν αὐτὴ μοναχὴ ἡ ἀφορμὴ: Ἀγαποῦσε μιὰ κοπέλλα πού δὲν τὸν ἀγαποῦσε γιατί εἶχε χαρίσει τὴν κορδιά τῆς στὸν ὄμορφο Πιέο. Ὁ γέρος Ντεγκλάντ ἔμαθε καὶ τὸ ὄνομα τῆς κοπέλλας.

'Ο Ρανά, ἄμέσως μετὰ τὸ ἔγκλημα, ἔφυγε ἀπ' τὸν τόπο: τὰ δυὸ πρῶτα χρόνια ξαναγύρισε κάθε τόσο χροφά, γιὰ νὰ βλέπῃ τοὺς δικούς του. Μὰ, σὲ λίγο ὅταν ἔμαθε πὺς ὁ γέρος Ντεγκλάντ, εἶχε κατατήσει περὶ ἔρειπτο, ξαναγύρισε ὀριστικά.

Χωρὶς ἀντίηλο πιά, ὄχισε νὰ ζῶν μὲ μιὰ σκοτεινὴ ἐπιθυμία τὴν κοπέλλα, πού ἀγαποῦσε ἄλλοτε τὸν Πιέο. Γι' αὐτὴν ἔξ ἄλλου τὸν εἶχε σκοτώσει μὲ τὴν ματαιότητα. Ἦταν μιὰ κοπέλλα ἀπὸ καλὸ σπιτί, λίγο «δεσποινίς» μάλιστα γιὰ τὴν ζωὴ τῶν κἄμων. Μὰ ὁ Ρανά δὲν ἄκουσε τίς συμβουλές κανενός καὶ τὴν παντρεύτηκε. Τοῦ χρεωστῶτανε μιὰ γυναίκα γιὰ τὸ σπιτί του. Μὰ μιὰ μέρα, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὴ μικρὴ πλατεία τοῦ χωριοῦ, εἶδε τὸ γέρος Ντεγκλάντ κάτω ἀπ' τὸ τριφύλλι τῆς αἰλῆς του. Ὁ γέρος σήκωσε τὸ βλέμμα του καὶ τοῦ ἔβλεψε ἕνα τέτοιο βλέμμα, πού δὲν ἀνάγκασε νὰ φύγῃ τρέχοντας σχεδόν. Τὴν ἄλλη μέρη ὁ γέρος Ντεγκλάντ καθόταν πάλι στὴ συνηθισμένη του θέσι. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ κρατοῦσε καὶ τὴν καραμπίνα του.

Ἄπὸ τότε, ὄ Ρανά δὲν πέρασε περὶ ἀπὸ τὴν πλατεία, παρὰ μοναχὰ τὴ νύχτα ἢ τὸ χειμῶνα. Κ' ὅταν περνοῦσε σὲ τέτοιες ὄρες βαρεῖς ἀπὸ σιωπῆ, ἄκουγε μέσα στὸ σπιτί τὴ φωνὴ τοῦ γέρος Ντεγκλάντ νὰ μουγκρίζῃ βαρεῖά ἀπὸ κατάρχει καὶ πόνος.

'Ο Ρανά κ' ἡ γυναίκα του εἶθος ἄμέσως μετὰ τὸ γάμο, τους ἀρχισαν τίς φιλονικίες. Σὲ λίγο καιρὸ γενήσαν ἕνα κοριτσάκι, τὴ Σελίν πού φώτισε μὲ τὸ γάληνο χαμόγελο τὸ σπιτί. Μὰ ἡ αἰδορία αὐτῆβάσταξε πολὺ λίγο. Γιατί σὲ τέλος τοῦ χρόνου, ἡ μάννα πέθανε. Βεβαίωσαν πὺς εἶχε πεθάνει ἀπ' αὐτὴ τὴ γέννησι γιατί εἶχε γίνε πολὺ μελαγχολικὴ ἀπ' τὴν ἡμέρα πού ἔφερε στὸν κόσμο αὐτὸ τὸ παιδί.

Ἡ Σελίν, ἐντομεταξὺ, μεγάλωσε στὸν καθαρὸ ἀέρα τοῦ ὑπαίθρου. Κ' ὅταν μεγάλωσε λίγο, ὄχισε νὰ παίγῃ χαρμιά δεκαοσιὰ πρόβρα καὶ νὰ πηγαίνει στὴ βροχῆ. Μὰ γιὰ νὰ πηγαίνει ἔκει, ἀναγκαστόταν νὰ κἀνῃ μιὰ μεγάλη στροφῆ, ἀποφεύγοντας νὰ περῶσῃ ἀπὸ τὸ χωριό. Ἦξερε ὅτι ὁ γέρος Ντεγκλάντ ἢ θελε τὸ κακό σὲ ὄλους τοὺς Ρανά, κ' ὅτι θὰ τὴν σκότωνε κ' αὐτὴν, ὅπως καὶ τὸν πατέρα τῆς, ἂν μπορούσε. Οἱ γείτονες εἶχαν φροντίσει νὰ τῆς διηγηθοῦν τὸ δράμα, πού χωρίζε τίς δυὸ οἰκονεμίες.

Λυπόταν, ὄσποιο, παρ' ὄλο τὸν φόβο πού τῆς ἐνέπνευε, αὐτὸ τὸ γέρο πού ἦταν πάντα μόνος καὶ κλεισμένος στὸν πόνο του. Καὶ τυχερῶνως δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ πὺς ὁ πατέρας τῆς, πού ἦταν τόσο καλὸς καὶ γλυκὸς μαζὺ τῆς—καὶ τόσο θλιμμένος τὰ βράδια, κάτω ἀπ' τὸ βάρος τῶν σκέψεων του—εἶχε μπορέσει νὰ σκοτώσῃ ἕνα ἄλλο ἄνθρωπο...

Ἐντομεταξὺ τὰ χρόνια περνοῦσαν... Ὁ χρόνος δὲν θάφερε τὴν λήθη, ἂν ὄχι τὴν συγκώμη. Κάθε καινούργιο φέρετρο πού κάρφανε ὁ μαρμαχὸς τοῦ χωριοῦ, δὲν ἔλεγε σ' ὄλους πόσο μάτια πράγματα εἶνε στὸν κόσμο τὸ μίσος κ' ἡ δυστυχία.

Ἐνα βράδι, ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ βράδια τὰ πολὺ καθάρια, πού ἔξαντλοῦν ἀπάνω στίς στέγες καὶ στὰ χωράφια ὄλους τοὺς θησαυ-

Δυὸ φίλοι του τὸν ξαναφέραν, ἐπάνω σ' ἕνα φορεῖο, στὸ χωριό...

ρους της ελπίδας και του φωτός ξετρελλαμένες κωδωνοφόρους, αναρίθμητες ξεκινώντας απ' όλες τις εκκλησίες των πόλεων και των χωριών, και συνοδεύοντας απ' το βερό των τυμπάνων, κωδωνοφόρους που τίς μετέφερε ο άνεμος, ακούστηκαν απ' άκρη σ' άκρη σ' όλοκληρη τη Γαλλία.

Ήταν ή φωνή της πατρίδας που προσκαλούσε τα παιδιά της για να την υπερασπιστούν έναντι του έχθρου!

Ο πόλεμος είχε κηρυχτεί!

Ο γέρο Ντεγκλάντ, ακούγοντας τις καμπάνες, άνορθώθηκε. Είχε καταλάβει τί σήμαινε το κάλεσμα τους και κυτάζοντας πλάι στην πολυθρόνα του τη φτωχή άχρηστη καραμπίνα του, σκέφτηκε το γυίο του που δεν ήταν κι αυτός εκεί για να υπερασπιστεί την πατρίδα του. "Όλο του το μίσος τότε ξύπνησε σαν ένα ζώο και ζωντανέει πιο τρομερό έναντιόν αυτού του καταραμένου Ρανά, που είχε σκοτώσει το παιδί του με μπαρπατιά."

Ο Ρανά, σκοτώνοντας το γυίο του, είχε σκοτώσει ένα γάλλο στρατιώτη.

Ποτέ ο γέρος δεν είχε ξεστομίσει μιá άπειλή. "Όστόσο οι χωρικοί το ήξεραν και μιλούσαν συχνά για το τρομερό μίσος του. Άλλοι τον λυπότουσαν κι άλλοι εχόντουσαν, για την ησυχία του χωριού να τελειώσει αυτή ή ιστορία. Σερβόντουσαν τον άφωνο πόνο του και τον έλαιναν, γιατί τα χωράκια του που ήταν τα πειό πλούσια του χωριού θά πήγαιναν σε κάτι μακρινά μισρανήρια του.

Ο Ντεγκλάντ όμως άδιάρητος σε όσα έλεγαν γι' αυτόν, είχε άφιρως δολόκληρη τη ζωή του, στον όθοκο του να έκδικηθή το παιδί του.

Τις ζεστές ημέρες τις περνούσε σχεδόν δολόκληρες κάτω από το τριφύλλι της αβλής κι' από κει κίτταζε το πηγάδι της πλατείας. Το χωριό δολόκληρο, άνθρωποι και ζώα, περνούσε από κει. "Απ' αυτή τη σκοτεινή τρύπα, όμοια με πυργο χωμένο μέσα στη γή, ανέβαινε μ' ένα στεναγμό ή δύναμια και ή χαρά των πλασμάτων και των πραγμάτων

"Εκείνο το άπομεσήμερο ο γέρο Ντεγκλάντ από την πολυθρόνα του παρακολουθούσε το χωριό που ξανάριζε, έπειτ' απ' τον μεσημεριανό ύπνο τη δουλειά.

Η γυναίκα του, κι' ή ύπηρέτρια είχαν φύγει κίολας για το περιβολί της, εκεί κάτω στην κοιλάδα.

Στο λοζό όλοιο του πηγαδιού μπορούσε να διαβάσει κανείς ότι ή ώρα του μεσημεριού είχε περάσει.

Μιά θεριμή πνοή έφερε με το τραγουδι του ξιτίτικα τη γλυκειά μνηστιά των όμοιων φροστών που έπληνε ο ήλιος. Οι άνθρωποι έφτυγαν και τραβούσαν για τους άγρους. Μέσ' στο χωριό δεν είχε μείνει κιá παρ' ό γέρος Ντεγκλάντ, καθισμένος κάτω απ' το τριφύλλι του.

Έξαφνα, φωνές ακούστηκαν από τα χωράκια. Μερικοί χωρικοί φάνηκαν στο μονοπάτι που έφερε στο χωριό. Νάτοι με την ψημένη επιδερμίδα τους, με το ψάθινο καπέλλο τους στο φόντο του ούρανού.

Με το χέρι πάνω απ' τα μάτια του, ο γέρος κίτταζε...

Τους είδε που μετέφεραν, επάνω σ' ένα φορείο, έναν άνθρωπο, όπως, μιá μέρα, είχα μεταφέρει το γυίο του.

Όλόγρια απ' το φορείο, μερικές γυναίκες χειρονομούσαν και ξεφρόνιζαν.

—Δέν μπορούσε να περιμένη λίγο, άντι να πάη πρώτος να θερίση, άπάνω σ' όλο το κάμα του ήλιου; έλεγαν.

Ο γέρο Ντεγκλάντ μάντεψε αυτό που τα μάτια του έβλεπαν άσχημα: κάποιος θεριστής είχε πάθη ήλιασι. Ένα παιδί που άκολουθούσε από πίσω τον όμιλο, είχε πάρη το δρεπάνι του που έλαιπε στα χέρια του σαν τόξο. Οι άνθρωποι που κρατούσαν το φορείο τράβηξαν και πήλκαν στο σπύτι του Ρανά.

Κι' έπειτα, κάθε φωνή έταψε ν' άκούγεται.

Έξαφνα, ένας μεταλλικός ήχος ακούστηκε, ένα τροχαλιτό άπάνω στο πλακόστρωτο...

Συγχρόνως κάποιος ή μάλλον, κάποια φάνηκε πέρα...

Άμωσος, ο γέρο Ντεγκλάντ, σαν να τον τίνιζε ήλεκτρισμός, πετάχτηκε άπάνω και στήριξε την καραμπίνα του στον όμο του.

Ήταν τραγικός κι' έπιβλητικός

σ' αυτή τη στάσι.

Σκόπευσε...

Το χέρι του δεν έτρεμε καθόλου.

Δεκάξη χρόνια τώρα, περίμενε αυτή τη στιγμή.

Σέ λίγο ο ήχος της τροχιάς έταψε κι' άκούστηκε ο θόρυβος που έκανε ένας κουβάς, καθώς τον κατέβασαν στο πηγάδι.

Ήταν ή Σελίν, ή κόρη του Ρανά, που είχε πάει να φέρει νερό για τον πατέρα της.

Με τα μάτια όρθάνοιχτα, ή φτωχή κοπέλλα, σαν μαγνητισμένη, κίτταζε τον θάνατο που την παραμόνευε.

Η δυστυχία που χρίπωσε τον πατέρα της, την έκανε να ξεχάσει κάθε προφύλαξη. Είχαν ζητήσει νερό παγωμένο. Και για να σώσει τον πατέρα της, είχε τρέξει να το φέρει ή ίδια.

Κανείς δεν σκέφτηκε για να την συγκρατήσει.

Και να την τώρα καρφωμένη στη θέσι της μ' άγωνία, μπροστά σ' αυτό το σκελετώδη γέρο που την κρατάει στην άκρη του τουφεκιού του.

Ήταν ή κόρη του Ρανά! Ήταν το μοναδικό του παιδί, όπως κι' ο Πέτρος του.

Κι' χωμάτες είχαν προβάλλει στις πόρτες και στεκότουσαν άφο' νοι.

Κι' έξαφνα, ή κοπέλλα έπεσε γονατιστή.

—Ντεγκλάντ, είπα ίκετηνικά, δεν σου έκανα ποτέ κακό. Σέβομαι τον πόνο σου... Άφησέ με να πάρω νερό και να το πάω στον πατέρα μου και σου όρκίζομαι πως θά ξαναγορσίω για να με σκοτώσεις!... Ναι! Σου τ' όρκίζομαι...

Οι όμιλοι των γυναικών γεμάτοι άγωνία, δεν άκούγαν τι έλεγε ή κοπέλλα, μά ειδαν έπειτα από μερικάς στιγμές, το γέρο να κατεβάζει το τουφέκι του και τον άκούσαν να λέει δυνατά:

— Πήγαινε!

Η κοπέλλα πήρε γρήγορα γρήγορα νερό, λαζανιασμένη, κάθισθη. "Έπειτα, κρατώντας τον κουβά στα χέρια της, άρχισε να τρέξει πρ' ός σπίτι της..."

"Εκεί βεβαίωςθε σιωπηλά όσα ο πατέρας της είχε έξασφαλισμέ' ες τις περιποιήσεις που χρειαζόταν...

Και τότε με το πρόσωπό της σοβαρό κι' άποφασιστικό βγήκε πάλι έξω...

Ήταν τρελή.

Ξαναγύρισε μπροστά στο σπίτι του Ντεγκλάντ.

Ο γέρος περίμενε.

"Εκεί στάθηκε σε δέκα βημάτων άόστασι απ' αυτόν με τα χέρια της σταυρωμένα επάνω στο στήθος της.

— Μπορείς, να με σκοτώσης τώρα! του είπε.

Μα ο γέρος δεν συλλογιζόταν πια να την σκοτώση.

Κίτταζε τώρα, με τα γαλάζια του μάτια τη μοναχοκόρη του, καταραμένου αυτό Ρανά.

Μά δεν ήταν μόνο δικό του παιδί... Ήταν και παιδί της γυναικαςπού είχε αγαπήσει το γυίο του τον Πέτρο.

Κ' έξαφνα όλο το μίσος του έβρισε μπροστά στο καθαρό της βλέμμα, μπροστά σ' αυτό το άπλοικό και όμορφο θάρος.

Ο γέρος νοιώθει τον πόνο του να τρέμη, σαν μιá στάλα βροχής στην άκρη ενός κλαδιού.

Κι' έξαφνα άνοιξε στην κοπέλλα την άγκαλιά του, που συγκωρούσε

Κι' όταν εκείνη, οίχτηκε μέσα σ' αυτή άρχισε να κλαίη.

Νά κλαίη για τη δυστυχία του και για το μίσος του, για το μοναχογιό του, τον άδικωστωμένο που δεν μπόρεσε να τον έκδικηθή.

Και με τα δάκρυά του, ή καρ...

LEON LAFAGE

Ο γέρο Ντεγκλάντ πετάχτηκε επάνω και λήστεψε την καραμπίνα διά του ξεφορούσων.